

— И азъ тъй казвамъ, Павлаке, Херцеговцитѣ какво сж? — една шъпа народъ. Туркия се не бои отъ тѣхъ, отзова се Хаджи Смионъ, като си поглади чорапътъ на лѣвия кракъ.

Чорбаджи Мичу отговори загорещенъ :

— Ти, Павлаке, да ме прощавашъ, и ти, Хаджи, си пѣшакъ... въ политиката отъ нищо става нѣщо. Самъ Горчаковъ е казалъ, че изъ Херцеговина ще хвъркне искрата, която ще запали пожарътъ въ цѣлата турска царщина.

— Азъ мислж, че Дерби бѣше казалъ тия думи, каза господинъ Фратю важно.

Чорбаджи Мичу се навжси.

— Дерби, като Игилизингъ, не може да каже такива противни думи за Султана... Английската политика ѝ знамъ: всичко добро въ Туркия, всичко цѣвти въ Туркия. Азъ ти казвамъ, че Дебри не може да каже такива думи.

— Фратю, така, така, не е казалъ, потвърди Хаджи Смионъ.

— Камо да избухне единъ пожаръ да изгори Цариградъ, та да се отгървемъ веднжжъ за всѣкога отъ тия поганци, обади се Иванчо Дудото, кундураджитъ, който, право да си кажемъ, бѣше новакъ въ политиката.

— Тука за други пожаръ се приказва, Иванчо, забѣлжжи Павлаки сериозенъ.

— Истинскиятъ пожаръ ще пламне, когато пламне България, забѣлжжи господинъ Фратю.

— Защо ще пламва България? Не ми трѣба да пламне България. Да си налѣгаме дрипелитѣ. Не видѣхте ли она день, каква каша пламнж въ Заара? отговори намусено чорбаджи Димо.

— Ти, Фратю, казвашъ тъй, отзова се Данчо Фурнаджитъ, защото когато стане това, ти ще се отзовешъ на Подумогушой въ Влашко и ще викашъ отъ тамъ: дръжете!